14e JAARGANG CURACAO DEN 1n MEI 1897. N° 696

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURACAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50 voor elken regel fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

Curaçao, 30 April.

„DE BULLA "APOSTOLICÆ CURÆ"

EN

DE ANGLICAANSCHE KERK.

———o———

Men kon — na het verschijnen der Apostolische Constitutie, waarbij door Z. H. den Paus, als uitkomst van een nieuw onderzoek aangaande de geldigheid der anglicaansche wijdingen, de bevestiging werd gegeven van de vroegere kerkelijke uitspraken, die alle vermogen tot ordening aan de anglicaansche bisschoppen ontzeiden — de vrees koesteren dat, voor een ruim tijdsverloop althans, aan alle gunstige verwachting omtrent de hereeniging met Rome voor Engeland de bodem was ingeslagen. Het uitvoerig schrijven van Gladstone, dat ten doel had althans een vormelijke uitspraak in ongunstigen zin af te weren, scheen die vrees reeds van te voren te wettigen, en de ontvangst, die onmiddellijk daarna bij sommige ijverige voorstanders van een hereeniging aan het pauselijk woord ten deel viel, deed weinig goeds voorzien. Toch gelooven wij, dat ook hier de vrees een onbetrouwbare raadsvrouw was. En wij vinden de bevestiging van die meening in het thans verschenen document, waarbij de hoofden van het anglicaansche "episcopaat", de "aartsbisschoppen" van Canterbury en York, zich aangorden tot een wederwoord op het door Rome gevelde vonnis.

Het ligt niet in onze bedoeling, ook slechts een beknopte samenvatting te geven van de bezwaren, die de onderteekenaars van bedoeld stuk tegen de uitspraak van den Paus inbrengen. Wij willen ter bevestiging van de meening, door ons uitgesproken, hoofdzakelijk op tweeërlei wijzen. Op het *feit-zelf*, dat de anglicaansche prelaten dit stuk meenden te moeten openbaarmaken, en op den *vorm*, dien zij aan hun betoog gaven.

Wat het eerste betreft, mag hier worden herinnerd aan de eeuwenlange verwijdering, die van de zijde der anglicaansche kerkgemeenschap als zoodanig, alle verkeer met Rome uitsloot en afwees. Drie eeuwen zijn er voorbijgegaan, sedert "de Kerk van Engeland", gelijk de door Hendrik en Eduard en Elisabeth geconstitueerde gemeenschap zich met eenige fierheid noemde, althans in haar *officieel* optreden, Rome en den Paus placht te bejegenen als een beslist vijandige macht, als den Antichrist, samenspannend tegen 's Heeren Gezalfde en Diens werk; als een Babylon, dat ongeneeslijk door 's Heeren engelen verlaten en prijsgegeven was aan het verderf. Voor zoover de Paus en het papisme in Engeland genoemd werden, was er geen vonnis streng genoeg om ze te treffen, geen waarschuwing te krachtig, om ze niet tegen die beiden te bezigen.

In die omstandigheden nu achten wij het een verblijdend verschijnsel, dat hier in een openbaar stuk, dat alle kenmerken draagt van een officieel optreden, de hoogste vertegenwoordigers der "kerk van Engeland" het langdurig stilzwijgen verbraken en voor het aanschijn der gansche wereld hun standpunt trachten te verdedigen. Immers, het *is* inderdaad niet anders dan een *verdediging*, die zij beproeven. Men heeft hier niet langer het zonderlinge schouwspel van een kerkgenootschap, dat zonder beroep op goddelijke lastgeving, een feilloos oordeel meent te kunnen uitspreken, — men hoort de stem van den pleitbezorger, die de rechtvaardigheid der door hem verdedigde zaak met argumenten tracht te betoogen.

Werd vroeger al wat van Rome kwam met onstuimige verontwaardiging afgewezen of met het stilzwijgen der verachting ter zijde gelaten, thans beijveren zich de hoofden zelven der "Engelsche kerk" in een uitvoerig stuk de redenen te weerleggen, die de Paus voor de ongeldigverklaring der anglicaansche wijdingen heeft aangegeven. Reeds dit, meenen wij, wijst op een aanmerkelijken vooruitgang ten goede.

Nog meer wellicht hebben wij dien vooruitgang te zien in de wijze waarop de Engelsche prelaten zich kwijten van de door hen aanvaarde taak, in den *vorm*, dien zij geven aan hun schrijven. Wel is waar, zij richten zich in den aanvang daarvan tot "het lichaam" slechts „der bisschoppen van de Katholieke Kerk". Dat een levend lichaam noodwendig vereenigd moet zijn met een hoofd, schijnen zij voor het oogenblik buiten beschouwing te laten! Maar overigens, wat blijde verrassing is het, hen den Paus, dien zij niet als hun Vader nog erkennen, ten minste te zien begroeten als „hun eerbiedwaardigen Broeder", hen te hooren verzekeren, dat de opperste Stedehouder van Christus „inderdaad de belangen der katholieke Kerk, de belangen der waarheid in het oog houdt", dat „de geschriften, door onzen Broeder Paus Leo XIII in verschillende tijden uitgevaardigd, niet zelden zeer waar zijn en steeds blijk geven van een te eenen male goeden wil", dat „zijn persoon in veel opzichten liefde en eerbied verdient"....

Met dien toon zijn wij heelwat gevorderd bij hetgeen ons vroegere tijden te hooren gaven. Verwacht mag worden, dunkt ons, met allen grond, dat zulke woorden, uit de pen gevloeid van hen, wier karakter en positie hen in de oogen van het Engelsche volk tot bij uitstek bevoegde beoordeelaars moeten maken, er krachtig toe zullen medewerken om den blik te verhelderen van zoovelen, die Rome tot dusver slechts zagen door een nevel van wantrouwen of door de vuile dampen van onverzoenbaren haat.

Waar straks die nevelen en dampen optrekken, daar mag men verwachten, dat de gave des geloofs wèl toebereide harten vinden zal.

———o———

Een model--brandweer.

Wanneer ge te Rotterdam vraagt: Is hier een goede brandweer? dan wordt u zonder veel omhaal gezegd: "Een goeie brandweer? Nu maar, dat zou ik meenen!" En als ge dan, gerustgesteld, wat gaat wandeleu over de straten, die door ja wel 800 stadsreinigers worden schoongehouden voor een loon, waarvoor waarachtig nogal wat gevergd kan worden, namelijk wel een gulden of vijf per week

---

FEUILLETON.

Un familia talentoso

(*Fin*)

Cu esai Señor Breidenstein no por a combini. Anochi, segun é, den bon tempoe i den un balkon of bentana habri cu un bon musica — o, no por tin nada mas bunita. Si, su familia tabata privilegia, pasobra tur su cuater jioenan ta posede di talento musical. Es un di mas bieuw, un bendedó di boeki, por dispone di un bariton masjar fuerte; es un di dos, un bendedó di cos dusji, riba un tenor famoso. Di tres, koe ta un meester di school, tabatin un gusto particular den composicion di musica, di mas chiquito, George tabata es student. E ta practiké tantem cu teoria di canto i tocamento di piano; ma aki poco dia lo e cuminsa cu trombon i lo e studia cu gusto un cuarteto.

Cielo santo! Trombon i cuarteto, ta net loke mi ta falta! Ademas wowo di es bieuw tabata brilja, manera e ta hasi mi di mas famoso promesa pa mi porvenir.

Na es mes momento aki, porta a habri i tres jonkman flakoe a drenta. Den camber un banda, sigur nan a tende riba ki obheto interesante nos tabata trata.

"Mi jioenan, Ferdinand bariton, Oscar promer tenor, Dagobert componista. Mi ta spera cu George tambe pronto lo ta aki."

Cu un cara timido, mi a mira mi martirizadornan, koe tabata bon bistir i koe tabata munstra di bon educacion. Amabilidad lo por hasi mucho mas aki cu palabra di indignacion. Un inspiracion particular a sinja mi unbez com mi mester comporta mi cu cada un di nan. Mi a usa tur habilidad di coqueteria: mi a sigura es bendedó di boeki cu su ofici a ranka for di mi un aprecio particular, pasobra e ta desea ciencia universal, etc. Enfin cada un mi a gaba su oficio. Un bon suceso a recompensa mi. For di dies un ora, si — si alafin despues di dies ora lo reina un santo silencio! Si algun bez nan no por domina nan gusto di canta, lo nan hasié den balkon, pa koe tononan bula bai den tur direccion di biento.

Den cara di es jonkmannan mi a discubri algo, koe a convence mi di mi triunfo riba nan. Mi a hari agradecido. "Mi sabi masjar bon, mi jioenan tin mes bon genio koe nan ta talentoso," e tata tabata bisa mi poco-poco.

"Mi ta traha piesa di musica tambe un poco" e disi cu mi cu un cierto orgullo. "Podisé lo bo a tende algun bez."

"Si mi a tendé!

"Cu gusto lo mi kier larga bo mira un di es composicionnan, cualkier lugar mester tin un — unda lo mi por a poné—i cu indiferencia mi el a cuminsa bolter hopi papel di música, te cu porfin el a jega na un lugá koe tin no un, ma cuarenta di es composicion koe e tabata bisa mi.

"Bo conoce su editor?"

No, mi no conocé; ma mi a bisé tambe mes ora, koe mi conoce es firma ai como un di mas grandi.

"Lo bo no kier toka bo composicion pa es Señorita aki tende?" es Sr. Breidenstein tata disi mesclando den combersacion.

"Es Señorita no tin interés den música."

"Ma el no a tende bo toka bon nunca, i despues el a dirigié na mi poco-poco, ma cu hende por a tende: "Esaki ta particularmente renombrá.

"Pues Señorita lo tende inspiracion di Dagobert Breidenstein."

Cielo santo! inspiracion mas horible, nunca un componista tabatin. Hende por a kere cu es instrument a haja bida, pasobra e tabata grita, e tabata jora i e tabata grufia manera un animal. Tabata parce cu es instrument tabata cai steipi i trose di dolor bao di manonan duro di Dagoberto.

Es tres otro Breidenstein nan tabata sinta scucha cu atencion; mi a sconde mi cara den mi lenzo pa ningun hende no mira mi martirio, koe sin duda lo mester tabata pintar riba mi cara.

"Mi a a toka malo, decidí bo mes. No, no papia contra, Señorita, mi sabi — es decir, no asina bon cu es composicion ta exigí. I sinembargo cu gusto lo mi kier, pa bo tende mi obra di moda koe e mester tá toká den bo amigonan. Na tur lugá bo tin hopi conosí — podise lo bo kier pa un hende studia mi "Inspiracion" i toké pa bo tende. Natural mester ta un hende cu hopi sentimentoe musical i un tecnico perfecto."

Mi a tende bon? Mi ta na sonjo of lamantar? Mi a bai ariba pa mi duna mi indignacion aire; i awor mi bisjita a bira den un sorto di homenaje pa es jioenan talentoso di familia Breidenstein! I awor pa último — mi mester recomenda serca mi amiganan es obra koe mi tabata odia i koe mi tabata conose pa completa mi desgracia. Cu indignacion mi a lamanta para.

"Bo ta bai caba? Ai, lo mi a desea cu mi George lo a jega aki caba, pa el a toka algo bon pa bo tende — lo a gusta bo sigur, e chiquito ta en berdad un hoben di talento. Ma kiko bo ta papia di mi piano, Señorita?"

"Un instrument sublime! mi disi cu un tono convencido, tirando un bista odiosa riba es birosji bieuw, koe e ta jama piano. Un instrument sublime, ma ta lástima koe mi ta falta un cos, koe mester hasi un piano simpático pa mi."

"I ta kiko ta e cos?"

"Un instrument di tapa. Mi por ofrece bo un instrument di paga bas? — Permiti mi di busca un — i es composición bunita di bo jioe lo hasi mucho mas efecto cu un boz pagá."

Un compliment chiquito, i mi tabata na trapi atrobe.

"Señorita, Señorita."

Es señor bieuw a bini mi tras.

Den bo apuro, bo a lubida e composición di mi jioe Dagoberto. Sin duda, lo bo trata pa nan studié. Mi jioe merece esai, pasobra en berdad e tin talento."

Pa duna homenaje na verdad, mi mester reconose, cu riba mi cabez a bira hopi, hopi mas keto. Mi no tabatin necesidad di bolbe ofrece es instrument di paga bas. Cada ora di anochi cu mi ta pasa sosega i keto mi ta corda cu gratitud na es familia Breidenstein i su deferencia. Ma cuanto es tempo fortunar lo dura? Ma, nan a anuncia mi trombon i cuarteto — i anto hende lo bolbe mira den *Localanzeiger* es anuncia cu es conclusión di tanto exigencia: Principal exigencia: tranquilidad i no musica.

en die dan toch, natuurlijk, zoo kraakzindelijk zijn, dat je er wel pap van zoudt kunnen eten, dan wordt ge plotseling uit uw gephilosopheer over die zindelijke straten wakker geschud door een heidensch lawaai.

Ge kijkt om en ziet eerst een ontelbaar aantal lieve kindertjes, netjes in twee rijen, gillend en trekkend aan een lang touw loopen, aan welks einde iets wordt voortgetrokken, waarnaar ge zeer lang kunt kijken voordat ge, als ge er eens achter komt, begrijpt waarvoor die dienen moeten, die rare hobbelende, krakende, ratelende kisten op vier rollen, en waar dan bovenop een paar dikke ronde houten en wat beschimmeld leer prijken. Met groote deftigheid ziet ge erbij hollen een dikken meneer, met een hoogen hoed, en om dien hoed een reep groen of zwart gelakt leer met witte letters.

"Heb ik 't je nou niet gezegd, dat onze brandweer vlug is?" komt de dikke meheer met den hoogen hoed u in 't voorbijgaan even toeschreeuwen.

Dus dat is nu die prachtige brandweer, die zooveel beter is dan alle andere brandweer-instellingen in Nederland!

Ja, lezer, daar hebt ge werkelijk een van de negen-en-twintig spuiten gezien, die, met nog drie stoomspuiten, welke altijd in den grond zakken van de zwaarte of hun wielen verliezen omdat ze vermolmd zijn, het blusschend materieel vormen van de onverbeterlijke brandweer. Een halfuurtje daarna staat ge nog in verbazing te kijken, en daar wordt ge alweer gestoord door een geluid als dat van een gebarsten ijzeren pot, waarop met een lamme tang wordt geslagen, vermengd met het geklepper van losse paardenhoeven en het gekraak van een kist, waaruit men de verroeste spijkers haalt.

Ge kijkt op, en ja, dat kan niet anders, dat is... de reddings-brigade. Natuurlijk. Een paard, als ware het een afgedankt trampaard van de *A. O. M.*, zeult al wat het loopen kan, een reusachtige roode theekist achter zich aan, met vier menschenredders erin, gekleed in ik geloof afgedankte uniformen van amsterdamsche "hakkentrappers", ze lijken er ten minste veel op. Maar dat wonderinstrument, de "redding-brigade", of door de Rotterdammers kortweg den "wagen" genoemd, ziet ge niet altijd.

O jee, nee. Dan moet het wezen tusschen 's avonds tien en 's morgens zes, want, ziet u, het arbeidsloon en het voer van het paard, dat nu ten minste overdag zijn kost verdient met het sleepen van een steenenkar, zouden veel te duur worden, als dat heele boeltje dag en nacht gereed moest staan om uit te rukken, want die vier menschenredders, die den geheelen nacht zitten te wachten of zij ook geroepen worden om hun eigen leven te wagen, om dat van een ander te redden, verdienen toch al één heelen gulden per nacht.

Maar nu wordt het u toch te kras.

Daar komt nu een "naatje" ofte wel hoed aan, en die blaast met alle kracht, die zijn longen kunnen bijzetten, op een koperen toeter drie maal achter elkaar têêê-têêê-têêê, en roept dan met een donderende stem: "Hang!" Dat is niet vriendelijk, zult ge zeggen, maar heusch, de man kan het niet helpen, want hij noemt u eenvoudig den naam van de straat waar al die rare hobbelwagens heen zijn gerold en waar... "de brand is", zooals u wordt toegeschreeuwd door een werkman die, zooveel als zijn vermoeide beenen hem kunnen dragen, u voorbijdraaft, druk bezig om een tinnen plaat met koperen nummers erop om zijn arm vast te maken door middel van een riempje.

Die man, dat is één van de 48 spuitgasten, waarmee elke "pomp" bemand is. En weet u nu al waarom hij zoo hals over kop uit zijn bed is gekomen en holt en draaft langs de straat rent? Niet? Nu, die man gaat geld verdienen. Ja, waarlijk, die man gaat geld verdienen, en wel 20 cent in een uur.

Ge zult nu wel dadelijk vragen: Twintig centen per uur voor nachtwerk? Ja, hoor, 't is toch waar, ten minste hij verdient 20 centen, als zijn "pomp werkt", want als de spuit waar hij bij hoort, niet behoeft mee te doen aan het blusschingswerk, dan krijgt hij niets vóór zijn moeite en het gevaar om kou te vatten, zoo uit het warme bed op de straat. Maar als hij niet komt,—je moet maar tegenspreken, dat de gemeente Rotterdam de mannen, die haar "vrijwillig brandweerkorps" vormen, niet vrij laat — dan krijgt hij een gulden boete.

Maar nu heb ik toch den toestand wat hard voorgesteld. Er valt, behalve die 20 centen per uur, nog meer te verdienen. De drie spuiten, die het eerst bij den brand zijn, krijgen namelijk ieder een "premie". De 1e f 75, de 2e f 50 en de 3e f 25, om te verdeelen onder de manschappen. Nu vraag ik je toch eens: Is dat niet mooi betaald? O zoo!

Verder hebben we nog een stuk of tien reddingladders, die bediend worden door de politie, of wie er anders pleizier in heeft? Ja, want de belooning is heel ruim, hoor, je krijgt er...niets voor.

We zijn op het terrein van den brand in het "Hang" aangekomen en met moeite door de haag van politie en mariniers heengedrongen. "Hé, daar komt een wagen van een kok aan. O, dat is zeker om het personeel wat te eten of te drinken te geven." Ik moet u teleurstellen. Eten heeft een spuitgast niet noodig, zegt onze Gemeenteraad, dus een kok zou op een brandterrein niets te maken hebben; het is dan ook de "reservewagen," die eenige lappen, touw, leer, pekkransen en kaarsen bevat, om het altijd kapotte materieel wat op te lappen en de plaats des onheils te verlichten.

De brand is werkelijk hevig. De hoofdlieden zijn er dan ook "alle negen", ook de burgemeester en wat raadsleden met zwarte garen handschoenen aan en hun koorden met penningen aan den hals.

Hier en daar ziet men in den brand een paar straatjes als van een jongetje, dat over een turf...., in de vlammen vallen. De brand breidt zich uit, en het wordt gevaarlijk voor de belendende "panden". Ha, daar komt de "stoomspuit aan. Nu zal het wel gauw uit zijn. De stoomspuit is er werkelijk, maar het ongeluk wil, dat even voordat hij stilstaat het achterwiel eraf valt; dus werken kan hij niet.

Vreezende dat het te lang zal worden, wil ik nog dit zeggen, dat als de brand uit is, omdat er niets meer is om te branden, er van alle kanten stoombootjes komen opzetten, om het blusschingswerk te bespoedigen.

Maar de mannen, die altijd hun best doen om zoo vlug mogelijk op hun post te zijn, voor hen moet men respect hebben.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Gouvernementsbesluiten.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 24 der vorige maand N°. 294 is, met ingang van 26 April, de Heer J. H. R. Beaujon oud-Gezaghebber, aangewezen om de betrekking van Notaris alhier waar te nemen.

* *
*

Bij Gouvernements-beschikking dd. 26 der vorige maand N°. 303 is aan Mejuffrouw A. E. Caspersz, hulp-onderwijzeres alhier, met verlof in Nederland met ingang van 1°. Mei eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

* *
*

Bij Gouvernements-beschikking dd. 29 der vorige maand N°. 311 is aan den Heer A. Valk, plaatsvervangend lid van den Raad van Justitie op St. Eustatius, eervol ontslag als zoodanig verleend, onder dankbetuiging voor de door hem in die betrekking verleende diensten.

* *
*

Ingevolge de benoeming van den Weledel Gestrengen Heer J. H. R. BEAUJON tot Notaris alhier, legde genoemde Heer laatstleden Dinsdag den eed af, bij de wet vereischt, voor het Hof van Justitie, dat dien dag een plechtige zitting hield.

Kerkelijke berichten.

Tot ons leedwezen vernamen wij, dat Z. D. H. Mgr. W. WULFINGH, Apostolisch Vicaris van Suriname verhinderd is tegenwoordig te zijn bij de Bisschopswijding van Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS, Apostolisch Vicaris van Curaçao.

* *
*

Donderdagmorgen arriveerde alhier met de *Maracaibo* Z. D. H. Mgr. ANTONIO R. SILVA, Bisschop van Mérida. Met dezelfde boot kwamen ook aan twee priesters van het bisdom Mérida, die Mgr. SILVA op de reis naar Rome vergezellen. Z. D. H. vertrekt heden met de *Venezuela* naar La Guayra.

* *
*

Weldra wordt alhier verwacht Z. D. H. Mgr. JOSÉ ALEJANDRO PERALTA, Bisschop van Panamá, die in Mei a. s. eene reis naar Rome maakt en op die reis ook Curaçao zal aandoen.

* *
*

Laatstleden Dinsdag kwam hier met de *Condor* van Bonaire aan de Wel Eerw. Heer J. MEIJKNECHT, die Donderdag de reis naar zijne nieuwe parochie, Barber, voortzette.

Aanstaanden Maandag vertrekt met de *Gouverneur van Heerdt* naar Aruba de Wel Eerw. Pater G. SANDERS, die tijdelijk belast is met de bediening der Sint-Franciscusparochie aldaar.

† Mgr. H. A. M. Joosten.

Nummer 16 van de *Katholieke Illustratie*, in de maand Maart te 's Bosch uitgekomen, bevat een uitstekend geslaagde gravure van wijlen Z. D. H. Mgr. H. A. M. JOOSTEN, met een bijschrift van den Eerw. Pater Dalm. J. Houtman, Ord. Praed.

De gravure is een fijn bewerkte zinkographie van de Gebr. Delgeur te Rotterdam.

Havennieuws.

Woensdag kwam hier binnen de *Prins Willem III* van de K. W. I. M. Den 25sten Maart was deze boot uit Amsterdam vertrokken, doch moest reeds te IJmuiden ter oorzake van het ruwe weer een geruimen tijd vóór de sluizen blijven liggen, alvorens zee te kiezen. Toen het weer eindelijk een weinig scheen te bedaren, werd door den kapitein besloten de reis te aanvaarden, doch nauwelijks was men een scheepslengte buiten de pieren van het Noordzee-kanaal, of de hevigheid van den storm nam toe, zoodat het schip op geweldige wijze werd heen- en weergeslingerd. Zoo ging het tot aan het Kanaal, waar een dikke mist den toestand gevaarlijk deed worden. Om alle kans van aanvaring te voorkomen, werd de boot onder de Engelsche kust voor anker gelegd en zoo wachtte men het optrekken der mist af. Toch was het een bange nacht, daar men van alle kanten de klokken en misthoorns hoorde der voorbijvarende schepen.

In den morgen werd de reis voortgezet; de storm echter bleef woeden en niet dan zeer langzaam vorderde het schip. Zoo bereikte men niet dan na negen dagen de Wester-eilanden, die anders in de gewone omstandigheden den zesden dag na het vertrek uit Holland worden voorbijgestoomd. En nog hield de storm niet op, drie dagen lang was het nog ruw weder, wat voor die streken iets buitengewoons is.

De *Prins Willem III* is dezelfde boot, die op de laatste reis van Suriname naar Holland op de hoogte van Lissabon bij een hevigen storm den schoorsteen verloor. In minder dan zeven uur tijds had men toen echter een hulpschoorsteen gefabriceerd, dat een zeer zwaar werk moet geweest zijn, wanneer men bedenkt, dat er moest doorgestoomd worden om het schip niet in zulk een richting te krijgen, dat de hooggaande golven de vuren konden dooven. De bevestiging van den hulpschoorsteen aan het overgebleven gedeelte van den ouden werd nu bijna onmogelijk, daar wegens de opstijgende felle hitte en kolendampen het uiterst moeilijke werk telkens moest onderbroken worden. Toch slaagde men er in, en zelfs kon met volle kracht tot Hâvre worden doorgestoomd, waar verder op voldoende wijze in het ongeval werd voorzien.

* *
*

Zooals wij de vorige week mededeelden, zou de Italiaansche boot *Sud-America*, die den 19den April te La Guayra aankwam en twee pokkenlijders aan boord had, te Pto. Cabello in quarantaine gaan. Uit La Guayra wordt ons thans bericht, dat de boot, in plaats van naar Pto. Cabello, den 24sten der vorige maand naar St. Thomas is vertrokken, waar de twee aangetasten zouden ontscheept worden, en dat bij den gezagvoerder het plan bestond om vandaar naar Curaçao te gaan, waar de lading in de Caracas-baai kon worden gelost en de voor dat eiland bestemde passagiers in het zich aldaar bevindende quarantainegebouw konden worden ondergebracht.

* *
*

Donderdagmorgen kwam hier binnen de Fransche boot *Pouyer Quartier* in dienst van de *Société Française des Cables Télégraphiques*, die den 15 den April van hier vertrok en thans ook ons eiland telegraphisch verbonden heeft met Pto. Cabello. Spoedig zal dezelfde boot nog een kabel leggen, waardoor Curaçao ook telegraphische verbinding zal hebben met Coro. De Amerikaansche boot *Saga* zal bij dat werk behulpzaam zijn.

Posterij en Telegraphie.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Izaac B. Vayze, Nicolas Stekman, Aniceto Comorgo, Alis Prens (Carpata), Erani Lopez, Pariena Cool, Jose Anio Rodrigues, M. & J. Cardoze, S. L. Maduro, Correspondent der Nieuwe Rotterdamsche Courant, C. A. Dacosta Gomes (aanget. pl. Dayn).

Niet ter verzending vatbaar, de volgende ongefrankeerde drukwerken, geadresseerd aan: Mgr. P. Brioschi te Cartagena en Dr. Juan B. Castro te Caracas.

* *
*

Den 28sten April heeft de *Société Française des Cables Télégraphiques* een kantoor voor internationalen dienst te Pto. Cabello geopend. De prijs van een telegraphisch bericht van Curaçao naar Pto. Cabello is f. 1.25 per woord.

Colegio Sto. Tomás.

De bewoners van Santa Maria en aan den Rooden Weg liggende plantages zullen vreemd hebben opgezien, toen zij in den laten namiddag van den 22sten April jl., een rij van negen tweespannen tot tweemaal toe den afstand zagen afleggen tusschen de stad en Santa Maria. Inderdaad, dat was een levendig gezicht, dat daar maar zelden genoten wordt. Wat was er gaande? 't Was een feestdag voor de leerlingen van het Colegio Sto. Tomás, die onder begeleiding hunner professoren een uitstapje hadden gemaakt naar de plantage Hato. Welwillend was deze plantage ter beschikking gesteld door Mevrouw de Wed. ODUBER-PARDO. Behalve door hare beroemde grot, is deze plantage eenig op Curaçao door de prachtige zoetwaterbaden, die men er aantreft, terwijl mede ter oorzake van het stroomend zoetwater, er zich een plantengroei ontwikkelt, die verbazing wekt en van Hato een uitverkoren plekje maakt.

't Was dan ook een lust te zien met hoeveel gretigheid er gebruik gemaakt werd van de ruime waterbassins, om daarna in het frissche lommer van reusachtige mango- en mispelboomen uit te rusten en het landelijke maal, tot in de minste bijzonderheden uit de stad aangevoerd, te gebruiken.

Dankbaar jegens haar, die hun met zooveel welwillendheid hare plantage afstond, en naar ziel en lichaam verfrischt, keerden de meer dan tachtig jongelui per rijtuig huiswaarts, reeds in de toekomst den dag berekenend, waarop het hun weer gegeven zal zijn het landelijke genoegen, dat het lommerrijke Hato biedt, te genieten.

Electrisch licht.

De werkzaamheden voor de electrische verlichting onzer stad worden met spoed voortgezet.

Reeds zijn de palen, waaraan de geleiddraden zullen verbonden worden, behalve langs Otrabanda, ook langs de geheele Punda, Pietermaai en Scharloo geplaatst.

Suriname.

Wij vinden in *De Surinamer* van 11 April een hoofdartikel, dat onder den titel: WEER MISLUKT, de ge-

schiedenis verhaalt eener mislukte kolonisatieproeve te Suriname.

Om onze lezers bekend te maken met hetgeen gebeurd is, nemen wij uit dat artikel de feiten over zonder de beschouwingen, die voor ons hier op Curaçao van minder belang zijn:

Het getal mislukte kolonisatieproeven is dus weer met één vermeerderd. Zooals bekend is, arriveerden alhier op 6 Februari jl uit Duitschland 10 mannen, 2 vrouwen en 6 kinderen om zich bij hun 2 landgenooten te voegen, welke sinds eenige maanden in de kolonie vertoefden, en gezamenlijk een kolonisatieproef te ondernemen.

De verbazing over zulk een roekeloos plan, ten top gevoerd door de mare, welke spoedig een feit bleek, dat deze lieden uitgetogen waren zonder deskundige leiding en de proef zouden wagen zonder dat iets voor hun vestiging in gereedheid was gebracht, maakte spoedig plaats voor medelijden, diep medelijden met deze beklagenswaardige menschen. En zoo ooit dan was hier zeker medelijden niet misplaatst.......

Eenigen kochten een grond aan de Saramacca, anderen lieten hun keus vallen op den verlaten houtgrond Weltevreden in Boven Suriname. Het eerste nadeelige gevolg van het gemis aan behoorlijke leiding liet zich alzoo reeds aanstonds gevoelen: een groepje van 20 personen, die gezamenlijk een kolonisatieproef zouden wagen, splitste zich de eerste dagen na aankomst reeds in drieën, naar men wil zelfs in vieren.

Op 1 Maart vertrokken 4 mannen, 1 vrouw en 2 kinderen met roekelooze veronachtzaming van menigen goeden wenk naar Weltevreden, na aan het bureau van „de West-Indiër" de boodschap te hebben achtergelaten, dat in Duitschland duizenden en duizenden gereed staan om over te komen, zoodra zij het gelukken der poging zouden hebben vernomen. En ziet, 2 April jl., dus een maand later bevatte het Gouvernements Advertentieblad het door den Agent-Generaal ontvangen bericht, dat een der kolonisten in den nacht van 30 op 31 Maart overleden was en een ander bedenkelijk ziek lag. De eerste leed sedert den 23sten, de tweede sedert den 25sten aan koorts. Voorts hadden de overblijvenden verzocht naar de stad te worden teruggebracht. Aan dit verzoek werd onmiddellijk voldaan, doch vóór de stoombarkas, door het Gouvernement gezonden, ter plaatse was aangekomen, was ook reeds de tweede overleden. De overigen werden onder geleide van een geneesheer naar de stad overgebracht en aanstonds in het militair hospitaal opgenomen.

Ziedaar het 2de bedrijf van het drama, hetwelk thans in onze kolonie wordt afgespeeld.

NEDERLAND.

De begrafenis van Prinses Sophie.

De plechtige overbrenging naar den groothertogelijken grafkelder van het stoffelijk overschot van H. K. H. de groothertogin van Saksen Weimar, geboren prinses Sophie der Nederlanden, wier overlijden wij de vorige week in bijzonderheden meedeelden, had op de volgende wijze plaats:

In den nacht van Donderdag, 25 Maart, tegen twaalf uur werd het stoffelijk overschot der groothertogin van het paleis overgebracht. Op het slotplein had zich een zwijgende menigte verzameld; een zacht snikken steeg daaruit op, toen de baar met de dierbare doode, door eenige oude bedienden gedragen, schokkend uit het portaal te voorschijn kwam. Voorop in den stoet gingen eenige ordonnansen, dan volgde de groep van het dienstpersoneel, en de hof-ambtenaren onder leiding van den opperhofmaarschalk en den opperhofmeester omringden de eenvoudige zinken kist, met het zwarte doek daarover heen.

Naast de baar reed de hofstalmeester op een met een rouwkleed behangen paard; in rouwkoetsen volgden de vrouwelijke hofstaat en de kamerheeren en secretarissen. Het slot van den stoet werd weer door ordonnansen gevormd.

Langzaam bewoog zich, onder de tonen van Beethovens treurmarsch, de lijkstaatsie door de stille, donkere straten, waar de troepen in rijen geschaard stonden om de militaire eer te bewijzen, en ook tal van burgers blootshoofds een laatsten groet brachten aan de groothertogin. Aan den ingang van de door fakkellicht beschenen kerk stond de opper-hofprediker met twee andere geestelijken het lijk van zijn meesteres op te wachten. Snel en stil werd daarop de kist op de verhevenheid geplaatst in het schip van de kerk. De plechtigheid eindigde met een gebed van alle aanwezigen. Op verlangen van de overledene bleef het deksel van de kist gesloten.

De volgende week, Maandag 29 Maart, had de begrafenis plaats, die werd bijgewoond door den Duitschen keizer, den koning van Saksen, den groothertog van Baden, prins Albrecht van Pruisen, hertog Johan Albrecht van Mecklenburg, prins Heinrich VII van Reusz en zijn zonen, den erfprins van Saksen-Koburg, de vorsten van Schwarzburg-Rudolstadt, Reusz-Köstritz en anderen. Het corps diplomatique woonde in vollen getale de begrafenis bij, en uit Berlijn waren de Oostenrijksche, Engelsche, Zweedsche en Belgische gezanten overgekomen.

Om 12 uur werd het hoofdportaal der kerk geopend, waar een zwart baldakijn met een zilveren kroon was aangebracht. En door twintig hofbeambten en kamerheeren werd langzaam de zware sarcophaag naar den lijkwagen gedragen. Den wagen, die door acht paarden getrokken werd en met de symbolen van rouw was omhangen, ging een eerewacht van militairen, vooraf; een bataljon infanterie met omfloerste helmen en wapenen stond opgesteld, de geweren presenteerend, en plaatste zich vervolgens aan het hoofd van den stoet, die allengs zich in beweging zette.

Voorop een hofkoerier met een grooten staf, en achter hem hofbeambten en dienaren; daarna rouw-maarschalken, de leeraren en leerlingen van het Sophien-Stift, ambtenaren van het Goethe- en Schillerarchief enz. Vervolgens de hooge geestelijkheid, eerst drie Katholieke geestelijken en de Russische pope, dan, dichter bij de lijkkist, twintig protestantsche geestelijken, aangevoerd door den eersten hofpredikant Spinner.

Dicht achter deze groep van geestelijken rolde de lijkwagen, waarop onder een baldakijn met een zilveren kroon de sarcophaag geplaatst was, van alle zijden te zien, als in de kerk bedekt met de vlag van Weimar en de door haar kleur ver zichtbare oranjevlag. Een menigte palmen en bloemen waren op en bij de kist geschikt.

Naast den lijkwagen reed de hofkapelmeester op een met een rouwkleed bedekt paard. Daarachter werden op zijden kussens alle ordeteekenen gedragen, die de overleden vorstin heeft bezeten, te midden van de rouwdragenden, onder wie de grijze groothertog gemist werd.

In diens plaats ging de erfgroothertog vooraan in de groep van familieleden, vorstelijke gasten en bijzondere vertegenwoordigers van vreemde souvereinen. Aan de zijde van den erfgroothertog schreed keizer Wilhelm voort, vervolgens kwamen de groothertog van Baden enz., het corps diplomatique — o. a. de gezanten van Oostenrijk, Italië, Spanje en al de leden van het Nederlandsche gezantschap te Berlijn, met jhr. Tets van Goudriaan aan hun hoofd. Verder een reusachtige stoet van deputaties van allerlei aard, militaire deputaties, vertegenwoordigers van vereenigingen voor kunst, wetenschappen enz.

De stoet bereikte tegen 1 uur den ingang van het kerkhof, waar het lijk door de geestelijkheid werd in ontvangst genomen. De hofprediker Spinner hield de lijkrede naar aanleiding van de tekstwoorden: „Wees getrouw tot den dood, dan zal ik u de kroon des levens geven."

Na de rede zonk de sarcophaag in de donkere diepte van de grafkelder, waarin de keizer afdaalde, om er den krans, dien hij had meegebracht, aan de linkerzijde der kist neer te leggen. Op het deksel lag de krans van den hertog van Mecklenburg.

De groothertogin rust rechts van Schiller, zóó echter dat tusschen de kist van Schiller en die van prinses Sophie nog een plaats is vrijgelaten, waar het stoffelijk overschot van den groothertog zal rusten.

Een hooge onderscheiding.

De Zeer Eerw. Hooggel. Heer J. V. De Groot, Priester van de Orde der Dominicanen en Hoogleeraar aan de Stedelijke Universiteit van Amsterdam, is onlangs benoemd tot lid der Romeinsche Academie van den H. Thomas van Aquino. Van deze instelling mogen in het geheel slechts tien buitenlanders lid zijn: de overige twintig leden zijn Italianen. Aan dit college is door den Paus de bevoegdheid toegekend tot het verleenen van de doctorale waardigheid.

BUITENLAND.

Rome. — De conferentie van Z. Em. kardinaal Jacobini over den terugkeer van het Oosten tot de eenheid der Kerk levert authentieke bijzonderheden over de beweging tot die vereeniging. De politiek van Z. H. Leo XIII heeft rijke vruchten opgeleverd, zooals: de herstelling der Coptische Kerk van Alexandrië met de bekeering van verscheidene duizenden Monophyten, zonder de missie van Mgr. Macaire bij den negus Menelik te rekenen. Abessynië, behoort, zooals men weet, tot den Coptischen ritus. De terugkeer van een groot aantal Nestorianen, onder het protectoraat van Mgr. Ebed Jesu, patriarch der Chaldeeën, is een feit; tevens is de aansluiting van 6000 schismatieke Melchieten verkregen, dank het apostolaat van Mgr. Jousef, patriarch der melchietische Grieken. Kardinaal Jacobini maakt gewag van den ijver van Mgr. Azarin, die in de verschrikkelijke slachting van Anatolië zulk groot aantal schismatieken en verscheidene mon physiete Armenische dorpen voor Rome heeft bekeerd. Dat zijn schoone resultaten. Het werk van Leo XIII is zichtbaar door God gezegend.

Frankrijk. — Niet minder feestelijk dan te Londen is Nansen te Parijs ontvangen. Het Aardrijkskundig Genootschap had tegen Vrijdag 26 Maart een plechtige zitting uitgeschreven in het *Trocadéro*, om aan den beroemden reiziger de groote gouden medaille van het Genootschap uit te reiken.

Nansen zou in deze zitting een verhaal van zijn reis voorlezen, toegelicht door op doek geprojecteerde photographieën. Vooraf hield hij des middags een kleine repetitie, om te weten hoe hij zijn stem moest uitzetten, om overal in de ontzaglijke ruimte verstaan te worden.

Toen de repetitie was afgeloopen, waarbij Pierre Maël elk woord, dat Nansen met een al te scandinavisch accent uitsprak, verbeterde, begaf Nansen zich met zijn echtgenoote naar den gezant van Zweden en Noorwegen, die hem zou voorstellen aan den president der Fransche Republiek. De heer Faure overhandigde hem het commandeurskruis van het Legioen van Eer. Het onderhoud duurde een half uur.

Des avonds was de feestzaal gevuld met een uitgelezen publiek. In een loge tegenover de estrade zat mevrouw Faure met haar dochter Lucie en mevrouw Nansen: de heer Faure was vertegenwoordigd door een der officieren van zijn militair huis.

Nansen trad precies te half negen binnen, gevolgd door de ministers Méline, Rambaud, Lebon en Besnard, prins Roland Bonaparte, den gezant van Zweden en Noorwegen en leden van het Instituut. De muziek speelde een triomfmarsch. Luide klonken de toejuichingen der duizenden.

De minister van Onderwijs, Rambaud, las een lange rede voor, schetste daarin het volbrachte werk, betuigde uit naam van Frankrijk, de Regeering en de aanwezigen zijn diepe bewondering voor Nansen, zijn metgezellen en zijn echtgenoote.

Hierna droeg Nansen met krachtige stem zijn verhaal voor, steeds op denzelfden toon en zeer kalm. De op doek geprojecteerde photographieën van de reis, waaronder zeer pakkende voorstellingen, werden donderend toegejuicht.

Aan het slot werd het Noorsche Volkslied gespeeld. Daarna reikte prins Roland Bonsparte Nansen de medaille over. De *Marseillaise* klonk, Nansen sprak eenige woorden van dank, en daarmede was de plechtigheid afgeloopen. Zij werd gevolgd door een receptie bij prins Roland Bonaparte.

27 Maart werd Nansen ontvangen door den parijschen Gemeenteraad.

Kreta. — De Kreta-kwestie overtreft, om het zoo eens uit te drukken, haar roem. In het begin keek ieder, als hij de krant kreeg, het eerst naar de laatste telegrammen, om te zien hoe het met de zaken stond. Men leefde als 't ware de gebeurtenissen in het Oosten mee, en iederen dag was er ook wat nieuws. In spanning vroeg men zich af, wat de oplossing van het ingewikkelde vraagstuk zou zijn: een oorlog van Griekenland met Turkije, een groote Europeesche oorlog misschien?

Langzamerhand is de belangstelling verflauwd: het duurde te lang, het werd eentonig, het zou op niets uitdraaien. Dit laatste woord geeft misschien het best den toestand weer, vooral als men dien beschouwt in het licht der woorden, door den Engelschen Staatssecretaris Curzon in het Lagerhuis gesproken.

Men weet, dat de mogendheden, als evenveel Jupiters op hun Olympus, op dreigenden toon verklaard hadden, dat zij, weigerde Griekenland zich naar hun wil te voegen, voor niets zouden terugdeinzen, om om het tot rede te brengen.

Welnu, Griekenland heeft geweigerd, en het antwoord der mogendheden is niets dan een tamelijk onschuldige blokkade geweest. En alsof dat nog niet genoeg was, na den hoogen toon, door het Europeesch concert aangeslagen, komt Curzon in het Engelsche Parlement verklaren, dat het blokkeeren van Kreta een.... politiemaatregel is, genomen om het vechten op het eiland en alle contrabande tegen te gaan.

Kan het doller? In een officieel staatsstuk verklaren de mogendheden, dat Griekenland met de uiterste strengheid zal worden behandeld.dat geen straf zwaar genoeg is voor den schuldige, die den Europeeschen vrede durft in gevaar brengen, en nu wordt eveneens officieel in het Engelsche Lagerhuis gezegd, dat de blokkade van Kreta niet meer is dan een politiemaatregel! Zal de Kreta-kwestie ten slotte op een kluchtspel uitloopen?

Maar Curzon vertelde nog meer, dat reden geeft tot verbazing. De gezant te Constantinopel, zei hij, heeft order geen enkele gelegenheid te laten voorbijgaan om op het terugtrekken van de Turksche troepen op Kreta aan te dringen. Dit zou vergemakkelijkt worden, indien de Grieksche troepen zich terugtrokken.

De mogendheden hebben alweer gedecreteerd, dat de Turksche en Grieksche troepen zich van het eiland moesten terugtrekken, en nu wordt heel beleefd bij den sultan op terugtrekking aangedrongen. Bij de Grieksche regeering doet men dat blijkbaar niet meer, omdat men wel weet, dat dit toch niets geeft. Maar welk een houding voor de zes groote mogendheden: eerst onder bedreiging met de ijselijkste straffen iets gelasten, en dan, als zij zien dat men met haar bevel den spot drijft, beleefd gaan verzoeken. Indien de Grieksche troepen zich terugtrokken, zouden de Turken ook wel gaan. Dit bewijst, dat de mogendheden tot dusver althans niet van plan zijn, Griekenland met geweld tot het ontruimen van het eiland te dwingen.

Bekendmaking.

De verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juli t/m 31 December 1894, onder N°. 3694 t/m N°. 8349 D, zal plaats hebben op Donderdag den 6 Mei a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden werden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 15 April 1897.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan na *Spaaren Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Juli té 31 di December 1894 bao di N°. 3694 té N°. 8349 D lo toema lugá dia Juebes 6 di Mei i dianan koe ta sigui.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 15 di April 1897.
President,
M. P. CURIEL.

Gran Agencia Funeraria

Los infrascritos tienen el honor de participar al público en general, que han establecido en esta una Agencia Funeraria, la cual quedará abierta el lunes próximo 14 del corriente á las 7 p. m., y se comprometen en ofrecer de venta los siguientes:

Urnas de lujo, 1ª clase, estilo francés, forradas en paño fino, con pasamano y flecos, forma especial.
id. id. 1ª clase, estilo francés, forradas en paño fino, sin pasamanos y flecos, forma especial
id. id. 1ª clase, estilo francés, color de carei forma especial.
id. id. 1ª clase, estilo francés, color de pino forma especial.
id. id. 1ª clase, estilo francés, color de carei, forma de pescado.
id. id. 1ª clase, estilo francés, forradas en paño fino, con pasamano y flecos, forma especial.
id. id. 1ª clase, estilo francés, forradas en paño fino, sin pasamano y flecos, forma especial.

Urnas de medio lujo, 2ª clase, estilo caraqueño, negras, forma especial.
id. id. 2ª clase, estilo caraqueño, imitación de caoba, forma especial.
id. id. 2ª clase, estilo caraqueño, forradas en pana y tussah negra, forma especial.

Urnas 3ª clase, estilo curazoleño, negras.
id. id. estilo curazoleño, forradas en pana y tussah negra.

Urnas 4ª clase, estilo curazoleño, forma antigua, con agarraderas de hierro.

Urnas para párvulos, diferentes tamaños, precios según tamaño.

COCHES FÚNEBRES

Coche fúnebre, 1ª clase, de lujo, con 2 caballos (pareja americana).
id. id. 2ª clase, de medio lujo, con dos caballos (pareja criolla).
id. id. 3ª clase, con 1 mula.
id. id. 4ª „ „ 1 mula.

Candelabros dorados, de lujo, de 20 velas de esperma, carpeta y sillas redondas, de lujo con flecos para alquiler.
id. dorados, de 1 vela de esperma, con sillas y carpeta.
id. de madera negra, de 1 vela de esperma, con sillas y carpeta, gratis.

Por más informes ocúrrase á la Agencia,

Curazao 12 de Diciembre 1896.
J. R. WELHOUS & Cº.

En la Agencia hay de venta un elegante surtido de todas clases de agarraderas y planchas de nicle para urnas.

Nota.—La Agencia estará abierta desde las 8 a. m. hasta 8 p. m. todos los días, con excepción de los domingos y días feriados.—Los empresarios invitan amistosamente al público venir á visitar la Agencia.

Sitio en Pietermaai al pié del cerro "Altena."

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1897	Philadelphª		Caracas		Venezuela		Philadelphª		Caracas		Venezuela	
Vertrekt van NEW YORK....	Maart	24	April	3	April	13	April	24	Mei	5	Mei	15
Komt aan te CURAÇAO	„	31	„	9	„	19	„	30	„	11	„	21
Vertrekt van „	„	31	„	10	„	20	Mei	1	„	12	„	22
Komt aan te PTO. CABELLO	April	1	„	11	„	21	„	2	„	13	„	23
Vertrekt van „	„	2	„	12	„	22	„	3	„	14	„	24
Komt aan te LA GUAYRA..	„	3	„	13	„	23	„	4	„	15	„	25
Vertrekt van „ ..	„	6	„	15	„	28	„	7	„	18	„	28
Komt aan te PTO. CABELLO	„	7	„	16	„	29	„	8	„	19	„	29
Vertrekt van „	„	7	„	17	„	29	„	8	„	19	„	29
Komt aan te CURAÇAO	„	8	„	18	„	30	„	9	„	20	„	30
Vertrekt van „	„	9	„	19	Mei	1	„	11	„	21	„	31
Komt LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	10	„	20	„	2	„	12	„	22	Juni	1
Komt an te NEW-YORK....	„	16	„	26	„	8	„	18	„	28	„	7

Stoomschip Maracaibo

Vertrekt van CURAÇAO....	April	10	April	20	Mei	1	Mei	12	Mei	22	Juni	1
Komt aan te MARACAIBO....	„	11	„	21	„	2	„	13	„	23	„	2
Vertrekt van "	„	15	„	28	„	7	„	18	„	28	„	6
Komt aan te CURAÇAO......	„	16	„	29	„	8	„	19	„	29	„	7

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agentes

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT E HIJOS, CURAÇAO.